

af Foranstaltninger som disse kan afhjælpe Arbejdsløsheden. Arbejdsløsheden har sin Aarsag helt andre Steder, og som jeg tidligere har udtalt her fra denne Plads, er den Vej, som det ærede Medlem anviste, ikke nogen Vej ud af Arbejdsløshedens Uføre. Derimod anser jeg dette, at der i størst mulig Udstrækning tilvejebringes nye Hjem paa Landet, og at der ogsaa ydes Støtte dertil, for at være i høj Grad heldigt. For saa vidt kan jeg være enig med det ærede Medlem i de Betragtninger, han fremsatte. Men naar det ærede Medlem brugte saa mange og saa stærke Ord om, at Venstre skulde kende sin Besørgelsestid, og at nu skulde det tage fat paa denne Opgave, vil jeg ganske stilfærdig minde om, at der har aldrig med Statsstøtte været oprettet saa mange Landbrug som netop i de Aar, da det har været Venstres Regering, der har haft Ledelsen og Ansvaret. Og lad mig tilføje, at der aldrig har været oprettet saa faa Brug som i de Aar, da Socialdemokraterne havde deres Regeringsperiode for faa Aar siden. Dette er Kendsgerninger, og alt det andet er kun Ord. De to Lovforslag om Erhvervelse af Jord gennem Ekspropriation og om Vilkaar for Overtagelse af Jorder i offentligt Eje anser jeg, ganske særlig i Øjeblikket, for at være overflødige, og jeg kan ikke give dem min Tilslutning.

Hvad dernæst angaar Lovforslaget, der tilsigter, at der gives et Tillæg til Loven af 4. Oktober 1919 om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje, skal jeg ganske kort omtale de 4 Paragraffer, som dette Lovforslag indeholder. § 1 indeholder en Bestemmelse om, at den Adgang, Staten har til at erhverve Jord, dels ved den saakaldte Lens- og Stamhuslov, dels ved Præstegaardsloven og ogsaa ved det Tillæg, der senere er givet, hvorefter Staten kan optræde som Køber af Jord, nu ogsaa skulde udvides til at gælde Landeller Bykommuner. Jeg tror ikke, dette er tiltrængt, ej heller at det vil vise sig at være heldigt. Jeg ser ikke, at det er nødvendigt, at der skal tilvejebringes endnu en tredje Form for Besiddelse af Brug. Hvis man er Tilhænger af den Fremgangsmaade, der er nedlagt i Loven af 4. Oktober 1919, er der jo altid Adgang aaben til, at de paagældende Bykommuner kan sælge Jorden til Staten, som saa kan give den ud i offentligt Fæste efter Lov af 1919. Og hvis de vil sælge den til private, hvad jeg anser for at være den Form, der giver det heldigste Grundlag for en Landbrugsbedrift, staar den Adgang dem al-

tid aaben. At indføre en tredje Form for Besiddelse ved ogsaa at give de kommunale Myndigheder Adgang til at benytte Loven af 1919, vil efter min Mening blot skabe Forvirring, og da jeg ikke ser, at det betyder nogen Realitet, stiller jeg mig tvivlende overfor, hvorvidt dette Forslag i og for sig er heldigt. Men det er selvfølgelig et Spørgsmaal, som kan nærmere overvejes, og jeg skal for mit Vedkommende udtale, at jeg er villig til en saadan Overvejelse i det Udvalg, som formentlig vil blive nedsat.

Med Hensyn til den i § 2 foreslaaede Ændring, hvorefter de unge Mænd, der søger Jord, skulde kunne komme i Betragtning, naar de er fuldmyndige, hvilket nu vil sige 21 Aar gamle, kan en saadan Ændring synes meget tiltalende, men jeg vil dog sige, at i Øjeblikket, da der efter flere Aars Stilstand i Jordudstykningsarbejdet er en stærk Efterspørgsel efter Jord, da Antallet af Ansøgere i de allerfleste Amter er betydeligt større end det Antal Brug, der er Midler til at oprette, tror jeg egentlig ikke, det er saa overordentlig vigtigt at gaa ned til 21 Aars Alderen. Tværtimod vil jeg finde, at de, der bør komme i Betragtning, fortrinsvis bør være de noget ældre, navnlig dem, der har Erfaring og Uddannelse til at gaa ind i saadanne Brug. Jeg tror ikke, at 21-aarige, 22-aarige, 23-aarige unge Landmænd har den Modenhed og Erfaring, som i Øjeblikket kræves for at gaa ind i en saadan Landbrugsbedrift. Det er i det hele taget min Opfattelse, at der bør sigtes meget skarpt, hvis man ikke vil komme til uheldige Resultater. Der er talt alt for meget om, at naar blot man faar et mindre Landbrug, kører man lykkelig og glad gennem Livet. Det er jo slet ikke Tilfældet, og navnlig er det ikke Tilfældet, at man kan tage Arbejderne fra Industrien eller fra andre Erhvervsvirksomheder inde i Byen ud paa Landet og lade dem gaa i Gang med et saadant Brug og tro, at alt er i Orden. Det gaar slet ikke, og der foreligger ogsaa Erfaringer for, at det ikke gaar. Forholdene er saaledes, ogsaa i det mindre Landbrug, at skal man kunne klare sig økonomisk igennem paa egen Haand, stilles der de allerstørste Krav til rent personlig Dygtighed i faglig Henseende og ogsaa til Evnen til at lede en Virksomhed efter økonomiske Hensyn. Jeg tror derfor, at hvis man skulde gaa til en Ændring her, var det vistnok bedre at sætte den Aldersgrænse, der gælder efter Loven af 22. Juni